

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

საქმე №2/ზ-587-17

17 ოქტომბერი, 2018

წელი

ქ.ქუთაისი

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლო
სამოქალაქო საქმეთა პალატა

მოსამართლე - ლაურ- მიქავა

სხდომის მდივანი- მირ-ნდა ირემაძე

აპელანტი (მოსარჩელე)
წარმომადგენელი

- გი----- სა-----
- ნ-----

მოწინააღმდეგე
(მოპასუხე)
წარმომადგენელი

მხარეი - ირ- ლა-----
- ფ-----

დავის საგანი

- საზიარო უფლების გაუქმება, თანასაკუთრების გაყოფა

გასაჩივრებული
გადაწყვეტილება

- ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2017
წლის 18 აპრილის გადაწყვეტილება

**2. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება
გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:**

- გი----- ს-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა;
- მოსარჩელე გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.

დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

2.1. დადგენილია, რომ ქ. ქუთაისში ბ. კ----- ქ----- მდებარე უძრ-ვ ქონებას (საკადასტრო კოდით 0-----) ჰყავს ორი თანამესაკუთრე, გი----- სა-----, რომელსაც ეკუთვნის N1 სახლის ერთი გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 302,60 კვმ; N2 შენობა დამხმარე ნაგებობა 24,96 კვმ; N3 შენობა დამხმარე ნაგებობა 7,40 კვმ და ირ- ლა-----, რომელსაც ეკუთვნის N1 სახლის მეორე გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 51,86 კვმ.;

2.2 საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი სასამართლოს 1993 წლის 13 მაისის გადაწყვეტილებით გი----- ს-----ის სარჩელი სახლიდან კუთვნილი წილის რეალურ-დ გამოყოფის შესახებ დაკმაყოფილდა, ქ. ქუთაისში კ----- ქუჩის კ----- მდებარე სახლის გამოყოფილი ნაწილიდან გი----- სა----- ს საკუთრების უფლებით გამოეყო 12,24 კვ.მ. ფართის საცხოვრებელი ოთახი, დამხმარე სათავსოები ფართობით 7,84 კვ. მეტრი და 7.4 კვ. მეტრი, სამეურნეო ოთახები ფართობით 32,50კვ მეტრი და 16,57კვ მეტრი, აღნიშნული სახლიდან ირ- ლა-----ს საკუთრების უფლებით გამოეყო 34,24კვ მეტრი ფართის საცხოვრებელი ოთახი და 17,62კვ მეტრი ფართის დამხმარე სათავსო, სახლის წინამდებარე ბეტონის აივანი და ამ აივანზე არსებული 2,1 კვმეტრი ფართის დამხმარე სათავსო დარჩა მხარეთა საერთო სარგებლობაში;

2.3. გი----- სა-----მ ვერ შესძლო წარმოედგინა მტკიცებულება, რომელიც დაადასტურებდა მისი სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლიანობას, კერძოდ, შპს „ა-----“-ს აუდიტორული დასკვნაში არ- მითითებული, ღირებულების შემცირების გარეშე თანასაკუთრების გაყოფის შესაძლებლობა. ამასთან, საცხოვრებელი სახლის საზაფხულო ღია აივანი და აივანის ქვეშ მდებარე ფართის ნაწილი არის საერთო. სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაში კი, მოპასუხემ საერთო სარგებლობაში რეგისტრირებული ფართი უნდა დათმოს მოსარჩელის სასარგებლოდ. გაყოფის ეს ვარიანტი სრულიად ეწინააღმდეგება საზიარო უფლების გაუქმების კანონით დადგენილ პრინციპებს, რ-დგან მესაკუთრეს იძულებულს ხდის დატოვოს მის მიერ წლების განმავლობაში დაკავებული ფართი, მეორე თანამესაკუთრის სასარგებლოდ;

2.4. მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელე მხარემ ვერ წარმოადგინა მტკიცებულებები, რ-ც მისი სარჩელის საფუძვლიანობას დაადასტურებდა.

დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

2.5. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 173-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საერთო (თანაზიარო და წილადი) საკუთრება წარმოიშობა კანონის ძალით ან გარიგების საფუძველზე. თითოეულ თანამესაკუთრეს შეუძლია მოთხოვნები წარუდგინოს მესამე პირებს საერთო საკუთრებაში არსებული ქონების გამო. ყოველ თანამესაკუთრეს აქვს ნივთის გამოთხოვის უფლება მხოლოდ ყველა თანამესაკუთრის სასარგებლოდ;

2.6. სასამართლომ განმარტა, რომ საერთო საკუთრება არ წარმოადგენს საკუთრების რ-იმე ფორმას. იგი მხოლოდ იმის მაუწყებელია, რომ ქონება ერთობლივად შეიძლება ეკუთვნოდეს რ-მდენიმე პირს. საერთო საკუთრება შეიძლება არსებობდეს ორი სახით: წილადი და საზიარო საკუთრება. წილადი საკუთრების თითოეულ თანამესაკუთრეს ეკუთვნის განსაზღვრული წილი საერთო საკუთრებაში, რომლის განკარგვაც მას შეუძლია. თანაზიარო საკუთრებისას თითოეული მესაკუთრის უფლება ვრცელდება მთელ ქონებაზე. თუ წილადი საკუთრებისას მესაკუთრის წილი ქონებაში წინასწარ-ა ცნობილი იდეალური წილის სახით, თანასაკუთრებისას ეს წილი კონკრეტულად განისაზღვრება ქონების გაყოფის შემთხვევაში;

2.7. მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ ქ. ქუთაისში ბ. კ----- ქ----- მდებარე უძრ-ვ ქონებას (საკადასტრო კოდით 0-----) ჰყავს ორი თანამესაკუთრე, გი----- სა-----, რომელსაც ეკუთვნის N1 სახლის ერთი გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 302,60 კვმ; N2 შენობა დამხმარე ნაგებობა 24,96 კვმ; N3 შენობა დამხმარე ნაგებობა 7,40 კვმ და ირ- ლა-----, რომელსაც ეკუთვნის N1 სახლის მეორე გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 51,86 კვმ. შესაბამისად, სადავო ქონება წარმოადგენს საზიარო ქონებას;

2.8. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლის თანახმად, საზიარო უფლება უქმდება ნატურით გაყოფისას, თუ საზიარო საგანი (საგნები) შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე, თანაბარი წილების განაწილება მონაწილეთა შორის ხდება კენჭისყრით;

2.9. სასამართლომ განმარტა, რომ საზიარო უფლების გაუქმებისას, საზიარო უფლება უნდა გაიყოს მოწილეთა შორის თითოეულის წილის შესაბამისად. საზიარო უფლება უქმდება საზიარო საგნის (საგნების) ნატურით გაყოფისას მხოლოდ იმ შემთხვევაში: 1) თუ საზიარო საგანი (საგნები) შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად; 2) მათი დაყოფა შესაძლებელია ღირებულების შემცირების გარეშე. როგორც პირველი, ასევე მეორე ელემენტი უნდა არსებობდეს ერთდროულად იმისათვის, რომ დადგეს ამ ნორმით გათვალისწინებული შედეგი. განსახილველ დავასთან მიმართებით, როგორც პირველ, ასევე მეორე შემთხვევაში უნდა ვიგულისხმოთ ის, რომ ნატურით გამოყოფილმა საგანმა არ უნდა დაკარგოს ის დანიშნულება, რ-საც იგი ასრულებდა გაყოფამდე, ე. ი. არ უნდა წაერთვას ის ფუნქცია და მნიშვნელობა, რ-საც იგი ასრულებდა მესაკუთრეებისათვის (არ- მხოლოდ მოსარჩელისათვის, არ-მედ, ასევე მოპასუხეებისათვის);

2.10. ამდენად, სადავო ქონების ნატურით გაყოფის შესაძლებლობის თაობაზე მტკიცების ტვირთი აკისრია მოსარჩელეს, რომელმაც მოცემულ შემთხვევაში ვერ დაადასტურ- თავისი მოთხოვნის საფუძვლიანობა. სასამართლომ მოსარჩელის ყურ-დღება მიაპყრო მის მიერ წარმოდგენილ აუდიტორულ

დასკვნაზე, რომელიც სასამართლოს აზრით არ პასუხობს კანონის მოთხოვნებს. რ-დგან არ წარმოადგენს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის მე-2 ნაწილით განსაზღვრულ მტკიცებულებას (ექსპერტიზის დასკვნას), რომლითაც შესაძლებელი იქნებოდა სარჩელში მითითებული გარემოებების დამტკიცება საზიარო უფლებების გაუქმებასთან დაკავშირებით;

2.11. ამასთან, სასამართლომ მიიჩნია, რომ აღნიშნულ დასკვნაში არ-ფერია ნათქვამი მასზედ, შეინარჩუნებს თუ არ- თავის დანიშნულებას და ფუნქციას უძრ-ვი ქონების გამოყოფილი ნაწილები საზიარო უფლებების გაყოფის შემდეგ. საზიარო უფლების გაუქმებისას, ზემოთმოყვანილი ნორმის მიზანია, მაქსიმალურ-დ დააბალანსოს ყოველი მესაკუთრის უფლება, რ-თა საზიარო საგნის გაყოფისას რომელიმე მათგანი არ აღმოჩნდეს არ-ხელსაყრელ პირობებში და მისთვის ინდივიდუალურ საკუთრებაში გამოყოფილი ნივთი აღჭურვილი იყოს ყველა იმ თვისებით, რომელიც აუცილებელია შემდგომში მისი დამოუკიდებელად სრულფასოვანი ფუნქციონირებისათვის;

2.12. ამასთან, საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი სასამართლოს 1993 წლის 13 მაისის გადაწყვეტილებით მხარეებს შორის საზიარო უფლება გაუქმებულია, რ-ც შეეხება სახლის წინამდებარე ბეტონის აივანს და ამ აივანზე არსებული 2,1 კვმეტრი ფართის დამხმარე სათავსოს, დარჩა მხარეთა საერთო სარგებლობაში, შესაბამისად, როგორც მოსარჩელეს, ასევე მოპასუხეს აქვთ თანაბარი უფლება ისარგებლოს აღნიშნული ქონებით.

3. სააპელაციო საჩივრის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები:

3.1. აპელანტის განმარტებით, მოსამართლემ არ-სწორ-დ იმსჯელა და არ-სწორ-დ დაადგინა ფაქტობრივი გარემოება 3.2.3., კერძოდ: სასამართლო ამბობს რომ სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაში მოპასუხემ უნდა დათმოს საერთო სარგებლობაში რეგისტრირებული ფართი მოსარჩელის სასარგებლოდო, რ-ც არ-სწორია, რ-დგან ამ შემთხვევაში არცერთი მხარე არც მე და არც მოპასუხეს რ-იმე სახის დათმობა არ უწყევს, ამგვარი გაყოფის შემთხვევაში ხდება გაცვლა და არ- დათმობა. ამგვარი გაყოფით ფაქტიურ-დ ხდება იზოლირება ჩვენ-ჩვენი ფართების და სადაო და საკამათოც არ-ფერი იქნება, რ-დგან არ გვექნება ერთმანეთთან შეხების წერტილები;

3.2. პირველი ინსტანციის სასამართლო საუბრობს ჩემს მიერ წარდგენილ შპს „ა-----ს“ მიერ მომზადებულ აუდიტორულ დასკვნაზე და ამბობს რომ მასში არ არის მითითებული ღირებულების შემცირების გარეშე თანასაკუთრების გაყოფა და რომ იგი არ არის ექსპერტიზის დასკვნა და არ პასუხობს კანონის მოთხოვნებს. 2016 წლის 25 ნოემბრის მოსამზადებელ სხდომაზე მოსამართლემ თავის ინიციატივით დააყენა ადგილზე დათვალიერების საკითხი, რომელიც ჩატარდა 2016 წლის 29 დეკემბერს. არც

მოსამზადებელ სხდომაზე და არც ადგილზე დათვალიერების დროს მოსამართლეს არ უთქვამს საჭირო იყო თუ არ- ექსპერტიზის აუცილებელი დასკვნა, მას რომ ეს ეთქვა მე გავაკეთებდი ექსპერტიზის დასკვნას ამავე შეკითხვით, რომელიც სავარ-უდოდ უფრო დაეხმარებოდა საკითხის სამართლიანად გადაჭრ-ში. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი მოსამართლეს აძლევს იმის შესაძლებლობას რომ თავის ინიციატივით ან მხარეთა მონაწილეობით დააყენოს საკითხი ექსპერტიზის დანიშვნაზე. რ-ც სამწუხაროდ არ გაუკეთებია;

3.3. აპელანტი ითხოვს ირ- ლა-----ს საკუთრებაში არსებული ოთახის წინ მდებარე საზაფხულო ღია აივნის მიკუთვნებას მასზე საზიარო კედლის შუა წერტილამდე, ხოლო საზაფხულო აივნის ქვეშ მდებარე მის საკუთრებაში არსებული ოთახის წინ მდებარე ფართის მოკუთვნებას. ანუ მომხდარიყო გაცვლა ქვემოთ არსებული და ზემოთ არსებული თანასაკუთრებაში არსებული ფართების მესაკუთრეებს შორის, რის შემდგომაც ზედა იქნებოდა სრულად ერთი მესაკუთრის საკუთრებაში, ხოლო ქვედა ფართი მეორე მესაკუთრის საკუთრებაში, ამით ფაქტიურ-დ გადაიჭრებოდა ის მუდმივი პრობლემა, რ-ც მხარეებს შორის უთანხმოებას წარმოადგენს და საკუთრების ხელშეშლას ეხება;

3.4. მოსამართლემ არ-სწორ-დ გამოიკვლია და დაადგინა რეალურ-დ არსებული ფაქტობრივი გარემოებები, მას მხედველობაში არ მიუღია არცერთი მოსარჩელის მიერ წარდგენილი ახსნა-განმარტება თუ შუამდგომლობა, არ-სწორ-დ შეაფასა ყველა ეს გარემოება. პირველი ინსტანციის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება არ-სამართლიანი, უკანონო, დაუსაბუთებელია და უნდა გაუქმდეს.

4. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 386-ე მუხლის შესაბამისად, თუ სააპელაციო საჩივარი დასაშვებია და საქმე პირველი ინსტანციის სასამართლოს არ უბრუნდება, სააპელაციო სასამართლო თვითონ იღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე. იგი თავისი განჩინებით უარს ამბობს სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე ან გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლით იღებს ახალ გადაწყვეტილებას.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის საფუძველზე სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც საქმე ხელმეორედ არ წყდება არსებითად, მიიღება განჩინების ფორმით. განჩინება სამოტივაციო ნაწილის ნაცვლად უნდა შეიცავდეს მოკლე დასაბუთებას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების ან უცვლელად დატოვების შესახებ.

ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება

4.1. სააპელაციო პალატა დადგენილად მიიჩნევს სააპელაციო საჩივრით სადავოდ გამხდარ და საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:

4.2. უძრ-ვი ქონება მდებარე ქ. ქუთაისში ბ. კ----- ქ----- (საკადასტრო კოდით 0-----) წარმოადგენს გი----- ს-----ის და ირ- ლა-----ს თანასაკუთრებას სხვადასხვა წილობრივი მონაცემებით, კერძოდ №1 სახლის ერთი გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 302,60 კვმ; №2 შენობის დამხმარე ნაგებობა 24,96 კვმ. და №3 შენობა დამხმარე ნაგებობა 7,40 კვმ. ეკუთვნის გი----- სა-----ს, ხოლო №1 სახლის მეორე გამოყოფილი ნაწილი, საერთო ფართობით 51,86 კვმ. ეკუთვნის ირ- ლა-----ს;

4.3. ქ. ქუთაისში ბ. კ----- ქ----- მდებარე საცხოვრებელი სახლის (საკადასტრო კოდით 0-----) გამოყოფილი ნაწილიდან გი----- სა-----ს საკუთრების უფლებით ნატურით გამოფილი აქვს 12,24 კვ.მ. ფართის საცხოვრებელი ოთახი, დამხმარე სათავსოები ფართობით 7,84 კვ. მეტრი და 7.4 კვ.მ. სამეურნეო ოთახები ფართობით 32,50 კვ.მ. და 16,57 კვ.მ., ხოლო აღნიშნული სახლიდან ირ- ლა-----ს საკუთრების უფლებით ნატურით გამოეყო 34,24 კვ.მ. ფართის საცხოვრებელი ოთახი და 17,62 კვ.მ. (იხ. ს/ფ.: 24-25);

4.4. ქ. ქუთაისში ბ. კ----- ქ----- მდებარე საცხოვრებელი სახლის (საკადასტრო კოდით 0-----) დამხმარე სათავსო, სახლის წინამდებარე ბეტონის აივანი და ამ აივანზე არსებული 2,1 კვ.მ. ფართის დამხმარე სათავსო არის მხარეთა საერთო სარგებლობაში (იხ. ს/ფ.: 24-25);

4.5. ლ----- 30.01.2018 წლის №----- დასკვნის კვლევით ნაწილის თანახმად:

1) ქ. ქუთაისში, ბ. კ----- ქუჩა №----- (ყოფილი კ----- ქუჩა I-----, განათლების I-----), მდებარე საცხოვრებელი სახლის (ს/კ.:0-----) პირველი სართულის ფართი შეადგენს 175,23 კვ.მ.-ს (აივნის ფართისა და აივანზე არსებული დამხმარე სათავსოს ფართის გათვალისწინების გარეშე), ხოლო მის ქვეშ არსებული ნახევარსარდაფის ფართი შეადგენს 127,99 კვ.მ.-ს. სულ 303,22 კვ.მ.-ს. საჯარო რეესტრის ამონაწერის მიხედვით №1 შენობა-

ნაგებობის ფართი შეადგენს 354,46 კვ.მ.-ს. სხვაობა რეგისტრირებულ 354,46 კვ.მ. ფართსა და საინვენტარიზაციო გეგმაზე მოცემულ 303,22 კვ.მ. ფართს შორის შეადგენს 51,24 კვ.მ.-ს. საჯარო რეესტრის მონაცემების გათვალისწინებით ირ- ლა----ს წილს №1 შენობა-ნაგებობიდან შეადგენს 51,86/354,46 ნაწილს, ხოლო გი----- ს-----ის წილი №1 შენობა-ნაგებობიდან შეადგენს 302,60/354,46 ნაწილს;

2) ქ. ქუთაისში, ბ. კ----- ქუჩა №---- (ყოფილი კ----- ქუჩა I-----, განათლების I-----), მდებარე საცხოვრებელი სახლის (ს/კ.:0-----) პირველ სართულზე მდებარე აივნის ფართი შეადგენს 69,16 კვ.მ.-ს, ხოლო ამ აივნის ქვეშ მდებარე ფართი შეადგენს 65,93 კვ.მ.-ს. სულ 135,09 კვ.მ.-ს. საცხოვრებელი სახლის წინ მდებარე აივნიდან და ამ აივნის ქვეშ მდებარე ფართიდან ირ- ლა--- --ს 51,86/354,46 წილის შესაბამისი ფართი შეადგენს 19,76, კვ.მ.-ს ($135,09 \times 51,86 : 354,46 = 19,76$.), ხოლო გი----- ს-----ის 302,60/354,46 წილის შესაბამისი ფართი შეადგენს 115,33 კვ.მ.-ს ($135,09 \times 302,60 : 354,46 = 115,33$ კვ.მ.);

4.6. მითითებული №----- ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, „ქალაქ ქუთაისში, ბ. კ----- ქუჩა №---- (ყოფილი კ----- ქუჩა I-----, განათლების I-----), მდებარე საცხოვრებელი სახლის აივნისა და ამ აივნის ქვეშ მდებარე სულ 135,09 კვ.მ. ფართლის გაყოფა თანამესაკუთრეთა შორის საჯარო რეესტრში რეგისტრირებული წილების შესაბამისად, ფუნქციური დანიშნულების შემცირების გარეშე, შესაძლებელია ორ ვარიანტად:

1) ირ- ლა----ს შესაძლებელია გამოეყოს მისი 51,86/354,46 წილის შესაბამისი 19,76 კვ.მ. ფართი (იხ. დანართ №3 და №4-ში ლურჯი ფერით აღნიშნული), ხოლო გი----- სა-----ს შესაძლებელია გამოეყოს მისი 302,60/354,46 წილის შესაბამისი 115,33 კვ.მ. ფართი (იხ. დანართი №3 და №4 ყვითელი ფერით აღნიშნული). ასეთი გაყოფის შემთხვევაში საჭიროა ამოშენდეს და მოეწყოს აღნიშნულ დანართებზე წითელი ფერით ნაჩვენები ტიხარი და ფანჯრის ღიობი;

2) მითითებული ფართის გაყოფა შესაძლებელია ისე, როგორც ეს დანართ №5-ზეა აღნიშნული, რ- შემთხვევაშიც ირ- ლა----ს შესაძლებელია გამოეყოს $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი 67,54 კვ.მ. ფართი, რ-ც შეეხება $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამის 135,09:2,=67,54 კვ.მ. ფართს (იხ. დანართი №5 ლურჯი ფერით აღნიშნული), ხოლო გი----- სა-----ს შესაძლებელია გამოეყოს $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამისი 67,54 კვ.მ. ფართი, რ-ც შეესაბამება $\frac{1}{2}$ წილის შესაბამის 135,09:2=67,54 კვ.მ. ფართს (იხ. დანართი №5 ყვითელი ფერით აღნიშნული). ასეთი გაყოფის (დანართი №5) შემთხვევაში საჭიროა ამოშენდეს და მოეწყოს დანართზე წითელი ფერით ნაჩვენები ტიხარი, ფანჯრისა და კარის ღიობები. ასევე საჭირო გახდება დღეის მდგომარეობით გი----- ს-----ის სარგებლობაში არსებული ფართის მხარეს არსებული კიბის გადატანა“;

4.7. წარმოდგენილი ექსპერტიზის დასკვნით პალატა ადგენს, რომ საზიარო უფლების გაუქმება მესაკუთრეთა ფაქტობრივად დაკავებული ფართის გათვალისწინებით, ღირებულებისა და დანიშნულების შემცირების გარეშე შეუძლებელია, რ-მდენადაც აღნიშნული საჭიროებს დამატებით ჩარევებს და სამუშაოებს. ღირებულების შემცირებად და დამატებით ხარჯის გაწევად აღიქმება ყველა ის მოქმედება, რ-საც საზიარო უფლების ფაქტობრივი ფლობის საფუძველზე გაუქმებისთვის შეიძლება განახორციელონ მხარეებმა. ექსპერტი პირდაპირ მიუთითებს, რომ მხოლოდ იმ შემთხვევაშია ნატურით გაყოფა შესაძლებელი, თუ ამოშენდება ტიხარი, ფანჯრის და კარის ღიობები, ასევე გადატანილ იქნება ერთ-ერთი მხარის საკუთრებაში არსებულ ფართზე მდებარე კიბე;

4.8. სააპელაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია, რომ ქ. ქუთაისში, ბ. კ----- ქუჩა №----- (ყოფილი კ----- ქუჩა I-----, განათლების I-----), მდებარე უძრ-ვი ნივთის (ს/კ.:0-----) ნატურით გაყოფა ისე, რომ თითოეული მესაკუთრის წილმა შეინარჩუნოს ერთგვაროვნება (წილის მოცულობის შესაბამისად) და ღირებულება, შეუძლებელია;

4.9. პალატა ადგენს, რომ საჯარო რეესტრში არსებული ჩანაწერი მხარეთა წილების თაობაზე ეხება როგორც მიწის ნაკვეთს ასევე ნაკვეთზე არსებულ შენობა-ნაგებობებს; მხარეებს შესაბამისი წილი ეკუთვნით არ-, მხოლოდ, შენობებიდან, არ-მედ - მთლიანი უძრ-ვი ქონებიდან. აღნიშნულის საწინააღმდეგო მტკიცებულებები აპელანტს სასამართლოსათვის არ წარმოუდგენია;

4.10. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 173-ე მუხლზე, რომლის თანახმად, საერთო (თანაზიარი და წილადი) საკუთრება წარმოიშობა კანონის ძალით ან გარიგების საფუძველზე. ამავე კოდექსის 953-ე მუხლის შესაბამისად, თუ უფლება რ-მდენიმე პირს ერთობლივად ეკუთვნის, მაშინ გამოიყენება საზიარო უფლებების თავის წესები, თუკი კანონიდან სხვა რ-მ არ გამომდინარეობს. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 954-ე მუხლის მიხედვით, თუ სპეციალურ-დ სხვა რ-მ არ არის დადგენილი, თითოეულ მოწილეს ეკუთვნის თანაბარი წილი;

4.11. კამათს არ იწვევს ის, რომ განსახილველ დავაში საქმე გვაქვს საზიარო უფლებიდან წარმოშობილ ურთიერთობასთან. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 961-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თითოეულ მოწილეს შეუძლია ნებისმიერ დროს მოითხოვოს საზიარო უფლების გაუქმება. აღნიშნული გულისხმობს იმას, რომ საზიარო უფლების გაუქმებისათვის საკმარისია ერთ-ერთი მოწილის მოთხოვნაც;

4.12. სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლის მიხედვით, საზიარო უფლება უქმდება საზიარო საგნის (საგნების) ნატურით გაყოფისას, მხოლოდ იმ

შემთხვევაში, თუ: 1. საზიარო საგანი (საგნები) შეიძლება, დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად; 2. ამგვარი დაყოფის შედეგად არ მცირდება ნივთის ღირებულება;

4.13. პალატა უთითებს, რომ როგორც პირველი, ასევე, მეორე კომპონენტი უნდა არსებობდეს ერთდროულად იმისათვის, რომ დადგეს ამ ნორმით გათვალისწინებული იურიდიული შედეგი. ამასთან, ორივე შემთხვევაში, ნატურით გამოყოფილმა საგანმა არ უნდა დაკარგოს ის დანიშნულება, რ-საც ასრულებდა გაყოფამდე. ამდენად, სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი მხოლოდ იმ შემთხვევაში ითვალისწინებს საგნის ნატურით გაყოფის შესაძლებლობას, თუ იგი არ დაკარგავს თავის ფუნქციონალურ დანიშნულებას. ღირებულებაში ნივთის საბაზრო ღირებულება (ფასი) კი არ იგულისხმება, არ-მედ მოიაზრება მისი საგნობრივი (ფუნქციონალური) დანიშნულება, რომლის შემცირება ნივთის გაყოფამ არ უნდა გამოიწვიოს;

4.14. საზიარო უფლების გაუქმება წარმოადგენს მოსარჩელის მოთხოვნას, რომლის დისპოზიციური უფლებამოსილება – შეარჩიოს საზიარო უფლების გაუქმების კონკრეტული საშუალება, შეზღუდულია მატერიალური კანონმდებლობით, კერძოდ, დაუშვებელია საზიარო უფლების გაუქმება ნატურით გაყოფის გზით, თუ შეუძლებელია ყველა თანამესაკუთრის საკუთრების უფლების ღირებულების შენარჩუნება საკუთარი იდეალური წილის შესაბამისად. მხოლოდ ერთი თანამესაკუთრის იდეალური წილის იმგვარი გამოყოფა, რომლითაც დაცულია ამ უკანასკნელის საზიარო საგნის გაყოფამდე არსებული მდგომარეობა (ღირებულება), საზიარო უფლების გაუქმებას, ნატურით გაყოფის გზით, სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლის კონტექსტში ლეგიტიმურს არ ხდის, თუ დაცული და შენარჩუნებული არ არის სხვა თანამესაკუთრეთა იდეალური წილის მდგომარეობა (ღირებულება) (იხ.სუსგ 19.03.2015 წ. გადაწყვეტილება, საქმე №ას -1148-1094-2014);

4.15. საზიარო უფლებიდან გამომდინარე, მოთხოვნის რეალიზაცია დამოკიდებულია ამ უფლების მფლობელ პირთა მდგომარეობასა და ინტერესებზე. საზიარო უფლების გაუქმება, ნატურით გაყოფისას, დასაშვებია საზიარო უფლების მონაწილეთა წილობრივი მდგომარეობის გათვალისწინებით, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ საზიარო საგნის (საგნების) ერთგვაროვან ნაწილებად დაყოფა შესაძლებელია ღირებულების შემცირების გარეშე;

4.16. განსახილველ შემთხვევაში დადგენილია, რომ საზიარო უძრ-ვი ქონების ნატურით გაყოფა მესაკუთრეთა წილების შესაბამისად, მათი დანიშნულებისა და ღირებულების შემცირების გარეშე, თვისობრივი და კონსტრუქციული მდგომარეობიდან გამომდინარე, შეუძლებელია. სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი კი მხოლოდ იმ შემთხვევაში ითვალისწინებს საგნის ნატურით გაყოფის შესაძლებლობას, თუ იგი არ დაკარგავს თავის ფუნქციონალურ

დანიშნულებას. (ამ საკითხთან დაკავშირებით გარდა ზემოთ მითითებული გადაწყვეტილებისა, არსებობს უზენაესი სასამართლოს მიერ დადგენილი პრ-ქტიკა სხვა გადაწყვეტილებებშიც, კერძოდ : სუსგ ას-67-65-2014, 31 ივლისი, 2014; სუსგ ას-1653-1550-2012, 15 აპრილი, 2013; სუსგ ას-1089-1020-2012, 8 ოქტომბერი, 2012; სუსგ ას-932-875-2012, 17 სექტემბერი, 2012 წელი; სუსგ ას-1665-1562-2012, 4 თებერვალი, 2013);

4.17. პალატა განმარტავს, რომ საზიარო უფლების გაუქმება კანონით გარ-
ნტირებული უფლებაა. იგი მესაკუთრის აბსოლუტურ უფლებათა რ-ნგშია
აყვანილი იმ თვალსაზრისით, რომ საზიარო უფლების გაუქმების მოთხოვნა
ხანდაზმულობის ვადას არ ექვემდებარება, ამასთან, პატივსადები ინტერესის
არსებობის შემთხვევაში მისი მოთხოვნა მაშინაც შეიძლება, როდესაც
შეთანხმებით საზიარო უფლების გაუქმების მოთხოვნის უფლება სამუდამოდ
ან განსაზღვრული ვადით გამორიცხულია. კანონმდებლის ნება ნათელი და
ცალსახაა. საზიარო უფლების მქონეს ნებისმიერ დროს შეუძლია,
მოითხოვოს თავისი იდეალური წილის რეალურ-დ გამოყოფა. ერთადერთი
შეზღუდვა, რ-საც კანონმდებელი აღნიშნული უფლების რეალიზაციის
მიზნებისათვის აწესებს არის ის, რომ საზიარო უფლების მქონე პირის
უფლებით, გააუქმოს საზიარო საკუთრება, არ უნდა შეილახოს სხვა
თანაზიარო მესაკუთრის საკუთრების უფლების ხელშეუვალობა. სწორედ
ამიტომ, სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი ნატურით გაყოფის გზით
საზიარო უფლების გაუქმებას დასაშვებად მიიჩნევს მხოლოდ იმ შემთხვევაში,
თუ საზიარო საგანი შეიძლება დაიყოს ერთგვაროვან ნაწილებად
ღირებულების შემცირების გარეშე;

4.18. გარდა ზემოთ აღნიშნულისა პალატა განმარტავს, იმისთვის, რომ სადავო
უძრ-ვი ქონება ერთგვაროვან ნაწილებად ნატურით გაიყოს, აუცილებელი
იქნება სარეკონსტრუქციო სამუშაოების ჩატარება, რ-ც შესაბამისი
უწყებებიდან სპეციალურ ნებართვას საჭიროებს. აღნიშნული კი
ერთმნიშვნელოვნად მიუთითებს საზიარო საგნის ნატურით გაყოფის
შეუძლებლობაზე (იხ. სუსს №ას-1148-1094-14, 19 მარტი, 2015 წელი);

4.19. პალატა დამატებით განმარტავს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი
უშვებს საზიარო საგნის ნატურით გაყოფას ნივთის ტექნიკურ-დ ერთგვაროვან
ნაწილებად დაყოფის შესაძლებლობის შემთხვევაში, თუმცა არ შეიცავს არ-
ვითარ დათქმას საზიარო საგნის სათანადო გადაკეთების შედეგად მიღებულ
შესაძლებლობებზე. აღნიშნული ნორმის შინაარსიდან გამომდინარე, საზიარო
საგნის გაყოფა მხოლოდ იმ შემთხვევაშია შესაძლებელი, თუ იგი გაყოფის
შედეგად არ დაკარგავს თავის ფუნქციონალურ და სამომხმარებლო
დანიშნულებას, რ-შიც იგულისხმება ობიექტის გაყოფამდე არსებული
საყოფაცხოვრებო დანიშნულება. ნივთის ღირებულებაში იგულისხმება მისი
საყოფაცხოვრებო დანიშნულება და არ- მხოლოდ ფულადი ერთეულით
გამოხატული ღირებულება (იხ. სუსს №ას-1148-1094-14, 19 მარტი, 2015 წელი);

4.20. ამდენად, განსახილველ შემთხვევაში ექსპერტის დასკვნა მხოლოდ იმ შემთხვევაში უშვებს ნატურით საზიარო საგნის გაუქმების შესაძლებლობას, თუკი მხარეთა მიერ განხორციელება დამატებითი სამუშაოები, როგორიცაა ტიხარის, კარის და ფანჯრის ლიობების ამოშენება, კიბის გადატანა. შესაბამისად, გაყოფის შემთხვევაში, მხარეებს გასაწევი ექნებათ დამატებითი ხარჯები, რ-თა საზიარო საგნის გაყოფის შედეგად მიღებულმა ნივთებმა გააგრძელონ მათი დანიშნულების შესაბამისი არსებობა. სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლი კი არ ითვალისწინებს ნატურით გაყოფის ისეთ კანონისმიერ შესაძლებლობას, როდესაც მხარეებს დამატებით გასაღები ექნებათ კიდევ სხვა ხარჯები. პალატის მოსაზრებით, აღნიშნული მუხლის არსი მდგომარეობს იმაში, რომ საზიარო უფლების საგანი, თავიდანვე, ყოველგვარი დამატებითი სამუშაოების ჩატარების გარეშე იყოს გაყოფადი (წილების შესაბამისად) ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე;

4.21. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 149-ე მუხლის თანახმად, უძრ-ვ ნივთებს მიეკუთვნება მიწის ნაკვეთი მასში არსებული წიაღისეულით, მიწაზე აღმოცენებული მცენარეები, ასევე შენობა-ნაგებობანი, რომლებიც მყარ-დ დგას მიწაზე. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, ნივთის შემადგენელი ნაწილი, რომლის გამოცალკევებაც შეუძლებელია მთლიანი ნივთის ან ამ ნაწილის განადგურების ანდა მათი დანიშნულების მოსპობის გარეშე (ნივთის არსებითი შემადგენელი ნაწილი), ცალკე უფლების ობიექტად შეიძლება იყოს მხოლოდ კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევებში. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, მიწის ნაკვეთის არსებით შემადგენელ ნაწილს განეკუთვნება შენობა-ნაგებობანი და ნივთები, რომლებიც მყარ-დაა დაკავშირებული მიწასთან და არ არის გამიზნული დროებითი სარგებლობისათვის, რ-ც ხელშეკრულებითაც შეიძლება განისაზღვროს;

4.22. განსახილველ შემთხვევაში საექსპერტო დასკვნის შეჯერებისა და მისი შესწავლის შედეგად ცალსახად დგინდება, რომ სადავო საზიარო უფლების გამიჯვნა სამოქალაქო კოდექსის 963-ე მუხლით დადგენილი წესების დაცვით შეუძლებელია. სააპელაციო სასამართლო მნიშვნელოვნად მიიჩნევს ყურ-დღება გაამახვილოს ასევე იმ გარემოებაზე, რომ მიწის ნაკვეთი, სამოქალაქო კოდექსის 150-ე მუხლის მიზნებისთვის უძრ-ვი ნივთის არსებით შემადგენელ ნაწილს წარმოადგენს. გარდა ამისა, არსებობს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი პრ-ქტიკის თანახმად, საზიარო უფლების ნატურით გაყოფა იმ პირობით, რომ მისი ნაწილი კვლავ თანამესაკუთრების საერთო სარგებლობაში დარჩეს შეუძლებელია. ამდენად, საზიარო უფლების გაუქმება, როდესაც ეს ხდება ნატურით გაყოფის გზით, ნიშნავს თანასაკუთრების რეჟიმიდან ინდივიდუალური საკუთრების რეჟიმზე გადასვლას, ანუ დაუშვებელია საზიარო საგანი ისე გაიყოს, რომ ნივთის

გარკვეულ ნაწილზე ინდივიდუალური საკუთრება, ხოლო სხვა ნაწილზე საერთო საკუთრება ვრცელდებოდა (იხ. სუს 2011 წლის 22 ნოემბრის განჩინება სამოქალაქო საქმეზე №ას-954-992-2011);

4.23. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოცემულ შემთხვევაში პრობლემაურია არ- მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ექსპერტიზის დასკვნით საზიარო უფლების გაყოფა დამატებითი ძალისხმევის გარეშე შეუძლებელია, არ-მედ ისიც, რომ თანასაკუთრების ამგვარი გაყოფის პირობებშიც კი, მიწის ნაკვეთი, რომელიც უძრ-ვი ქონების არსებით შემადგენელ ნაწილს წარმოადგენს და ცალკე უფლების ობიექტად შეიძლება მხოლოდ კანონით პირდაპირ განსაზღვრულ შემთხვევაში დარეგისტრირდეს, თანამესაკუთრეთა საერთო სარგებლობაში რჩება. აღნიშნული, თავისი არსით, ეწინააღმდეგება, როგორც სამოქალაქო კოდექსით საერთო საკუთრების გაუქმების იდეას, რ- დროსაც თანასაკუთრების რეჟიმმა უნდა შეწყვიტოს არსებობა არ- ნაწილობრივ, არ-მედ სრულად, ასევე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დამკვიდრებულ ერთგვაროვან პრ-ქტიკასაც, რ-ც აპელანტ გი----- ს-----ის სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის უპირობო საფუძველია;

4.24. სააპელაციო სასამართლო ყურ-დღებას მიაქცევს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 964-ე მუხლის პირველ ნაწილს, რომლის თანახმად, თუ საზიარო საგნის ნატურით გაყოფა გამორიცხულია, მაშინ იგი გაუქმდება საზიარო საგნის გაყიდვით და ამონაგების განაწილებით. შესაბამისად, საზიარო საგნის ნატურით გამიჯვნის შეუძლებლობა პირს არ უკარგავს უფლებას, საზიარო საგანზე საკუთრების უფლება კანონით გათვალისწინებული სხვა წესით დაიცვას, კერძოდ, საზიარო საგნის გაყიდვის შედეგად აღნიშნული უფლების გაუქმება მოითხოვოს. თუმცა, განსახილველ შემთხვევაში აპელანტი მხარის მიერ აღნიშნული უფლების რეალიზაცია მოთხოვნილი არ არის, შესაბამისად სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას განსახილველი დავის ფარგლებში იმსჯელოს და მიიღოს გადაწყვეტილება ზემოაღნიშნულის თაობაზე;

4.25. სამოქალაქო სამართალში მტკიცების ტვირთის გადანაწილების სამართლიანი და ობიექტური სტანდარტი არსებობს. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და 102-ე მუხლების თანახმად, სამართალწარმოება შეჯიბრებითობის საფუძველზე მიმდინარეობს. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონ განსაზღვრ-ვენ თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძველად მათ მოთხოვნებს ან ეს ფაქტები, რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული;

4.26. ამდენად, სამოქალაქო პროცესში სასამართლო შებოჭილია არ- მარტო

მხარეთა სასარჩელო მოთხოვნებისა თუ შესაგებლის ფარგლებით, არ-მედ მხარეთა მითითებებით, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული. თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს ამყარებს. ამ გარემოებათა დამტკიცება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებით და ექსპერტთა დასკვნებით შეიძლება. საქმის გარემოებები, რომლებიც კანონის თანახმად უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით. მხარეებს მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების მტკიცების ტვირთი თანაბრ-დ ეკისრებათ;

4.27. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან მოსარჩელე საზიარო უფლების ნატურით გამოყოფის გზით გაუქმებას მოითხოვდა, სწორედ მის მტკიცების საგანში შემავალ გარემოებას წარმოადგენდა ფაქტი მასზედ, რომ საზიარო საგნის დაყოფა ერთგვაროვან ნაწილებად ღირებულების შემცირების გარეშე შესაძლებელი იყო, რ-ც განსახილველ შემთხვევაში გი----- ს-----ის მიერ სარწმუნო მტკიცებულებების წარდგენის გზით ვერ დადასტურდა;

4.28. ყოველივე ზემოაღნიშნულის შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლო ასკვნის, რომ განსახილველ შემთხვევაში, სადავო საზიარო საგანი წარმოადგენს უძრ-ვ ქონებას, რომლის თვისობრივი და კონსტრუქციული მდგომარეობიდან გამომდინარე, საზიარო უფლების გაუქმება ნატურით გაყოფის გზით შეუძლებელია;

4.29. პალატა მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების საწინააღმდეგოდ წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივარი არ შეიცავს საკმარის ფაქტობრივ და სამართლებრივ არგუმენტაციას სასამართლოს მიერ გაკეთებული სამართლებრივი დასკვნების გასაბათილებლად. ამგვარ-დ, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორ-დ შეაფასა გი----- ს-----ის სარჩელის უსაფუძვლობა, ხოლო წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივარი არ შეიცავს საკმარის დასაბუთებას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებისათვის. შესაბამისად, პალატა ეთანხმება გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას და ასკვნის, რომ იგი უცვლელად უნდა იქნეს დატოვებული.

5. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს, შესაბამისად, პალატა ეთანხმება გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას და ასკვნის, რომ იგი უცვლელად უნდა იქნეს დატოვებული.

6. საპროცესო ხარჯები

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 46-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტისა და სახელმწიფო ბაჟის შესახებ კანონის მე-5 მუხლის 1-ლი ნაწილის „მ1“ ქვეპუნქტის თანახმად, აპელანტი სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლებულია;

სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატამ და ა ა დ გ ი ნ ა

1. გი----- ს-----ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. დარჩეს უცვლელად ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 18 აპრილის გადაწყვეტილება;
3. აპელანტი სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლებულია;
4. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საქართველოს უზენაეს სასამართლოში საკასაციო წესით, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებული წესების დაცვით, მხარეთათვის დასაბუთებული განჩინების ჩაბარებიდან 21 (ოცდაერთი) დღის ვადაში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის მეშვეობით;
6. განჩინების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება განჩინების გამოცხადებას, ან მისთვის ცნობილია განჩინების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არ-უადრეს 20 და არ-უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოში და ჩაიბაროს განჩინების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება განჩინების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია;

მოსამართლე

ლაურ- მიქავა